

Der er lige kommet lidt nyt til den i forvejen imponerende »vognpark« hos kørestolsbrugeren Henning Lanng Sørensen. En lille elmotor, der gør kørestolen terrængående. Foto: Lars Rasborg

Før undgik han folk i kørestol

Lam. 50-årige Henning Lanng Sørensen ser ikke begrænsningerne, men finder en løsning, hvis der er noget, som er svært fra en kørestol.

Af Lone Hammer Sørensen
lohs@amtsavisen.dk

RANDERS: At Henning Lanng Sørensen en dag skulle komme til at sidde i en kørestol, end ikke strejfede hans tankegang, da han var en ung fyr:

»Jeg var sådan en, der gik over på det andet fortov, når jeg kom gående i Storegade og så en mand i en kørestol. Man tænkte, at det er sådan en, der spytter og savler, nej, lad mig komme væk,« siger han og smiler og ryster lidt på hovedet ad sig selv.

Han var 26 år, da han fik frataget evnen til at gå. Det skete efter en færdselsulykke 22. september 1990, hvor han sad bag på en motorcykel, der forulykkede ved Mørke.

I dag er han 50 år, gift, papfar, har arbejde som flexjobber, har hunde, dyrker motion, kommer ud i naturen, og set udefra er der tilsyneladende ikke noget, der begrænser ham. Der er ikke me-

get, han ikke kan.

Drømmer om løsninger

»Bortset lige fra at bestige bjerge. Jeg kan godt drømme om sådan nogle ting, og så går jeg og finder løsninger. Finder ud af, hvordan det, måske, en gang kan lade sig gøre. Det kan jeg godt lide at få tiden til at gå med,« lyder det fra Henning Lanng Sørensen, der har budt på kaffe i det hyggelige hus, hvor også hustruen Lone Lanng Sørensen er, og hvor de to brune labradorhunde Rollo og Sally ligger og flader den på køkkengulvet.

Snakken går om, hvordan livet går videre efter så indgribende en ulykke, hvor han blev lam fra brystet og ned. Der er nedsat funktion i højre hånd, men Henning Lanng Sørensen har mange hjælpemidler, der gør, at han er i stand til at leve et ret normalt liv.

Hans grå Audi svinger førersædet ud, så han med armenes kraft kan flytte sig fra kørestolen over i bilen og retur, han har en køre-

stol til rugby, en til almindeligt brug, og så har han lige fået nyt legetøj, der har givet ham endnu mere frihed.

En lille elmotor, der kan spændes på kørestolen, så den bliver trukket og dermed terrængående. Over stok og sten går det faktisk.

Savnede naturen

»Jeg savnede at kunne komme på marken og i skoven, men det kan jeg nu. Før sad kørestolen jo fast, men nu er det med »traktorhjul« under. Og det er skønt, så kan jeg have hundene med,« siger Henning Lanng Sørensen, der i en år-række kørte træk med hundene og faktisk opnåede en tredjeplads til DM i disciplinen.

I dag går den ikke med at køre med hundene, for Sally har sukkersyge og må ikke trække. I stedet går tiden med meget andet. Rugby for eksempel, som han hurtigt kom i gang med.

På rugbyholdet er der en helt speciel og meget sort humor. Der

er ingen medlidenhed, ingen ynke, men en masse dril på den gode og nogle gange ret håndgribelige og ubarmhjertige måde.

»Vi er også med til at hanket lidt op i de nye kørestolsbrugere. Og det hjælper, at vi ikke tager tingene så højtideligt og bare giver den gas. Som her en gang, hvor vi drak en af de lamme fulde, trak tøjet af ham og lagde ham i en elevator og trykkede på knappen til receptionen. Nej, hvor vi grinede, da dørene gik op, og han bare kunne ligge der,« siger Henning, der selv lavede op, da han fandt ud af at kørestolsbrugere er hårdføre, hvad humor angår:

»Det hjalp sgu lidt på humøret, da jeg fandt ud af, at vi også kunne drikke os i hegnet sammen og opføre os tosset,« siger han.

I gang med nyt liv

For han var hele møllen igennem følelsesmæssigt, da han blev lam. Fra magtesløshed og livslede, fordi benene ikke længere virkede, til

håb og mod på at komme i gang med et nyt liv.

»Og jeg kom jo for eksempel til at spille rugby. Sådan noget var jeg jo aldrig kommet i gang med, hvis ikke det var, fordi jeg ikke kunne gå,« siger han.

Da han mistede førligheden, var hans gamle arbejdsplads så store, at der uanset hvad ville være et arbejde at komme tilbage til, det lovede de ham på Milliken i Mørke.

Men det varede ikke evigt, firmaet blev solgt og flyttede til England og efterlod Henning uden job.

I stedet kom han efter et stykke tid ind på at arbejde med unge, noget, der nok smittede af fra hans kone, der er pædagog.

»Henning fik jo også en del med børn at gøre, da jeg flyttede ind. Da var mine børn, Louise, 14 år, Sandra, 11 år og Kasper, seks år. Og især Kasper og Henning fik megen tid til at gå sammen.

Børn i kørestol

Kasper blev fast tilskuer til rugby-

De brune labradorhunde Rollo og Sally er elskede familiemedlemmer hos ægteparret Lone og Henning Lanng Sørensen. Førhen kørte Henning træk med dem. Foto: Lars Rasborg

Heldet var med ham

Af Lone Hammer Sørensen

lohs@amtsavisen.dk

DJURSLAND: Den aften, Henning Lanng Sørensen tog den fatale beslutning at sætte sig bag på en motorcykel med en beruset fører, var 22. september 1990. Han var 26 år, og der var drukket en fyraftensbajer hos firmaet Milliken, hvor Henning Lanng Sørensen arbejdede.

Han kørte bag på hjem, hvor det blev til flere øl, og derefter kørte de videre.

Et sted ved Mørke gik det galt.

»Jeg husker slet intet fra den dag, men efter sigende skulle motorcyklen været kommet i slinger, og så blev

farten sat ned, og vi væltede. Jeg røg 48 meter gennem luften og landede krøllet omkring et brønddæksel, der var hævet en meter over jorden. Jeg blev skadet i hele højre side,« siger Henning Lanng Sørensen.

Ulykken skete klokken 22.30, og motorcyklisten valgte at gå fra stedet og lade Henning ligge.

Han lå bevidstløs hele natten til klokken 6.30, da han blev fundet af en forbipasserende. Da var hans kropstemperatur nede på 26 grader.

Det blev til otte måneders indlæggelse på hospital, før Henning Lanng Sørensen blev sendt hjem til et liv i kørestol.

Audien svinger selv sædet ud, så Henning kan skubbe sig over på det. Foto: Lars Rasborg

træningen, og det blev til mange gode mandesnakke i bilen frem og tilbage til Viborg, hvor træningen foregår.

»Og pludselig en dag sagde han til mig: »Når jeg bliver stor, vil jeg også sidde i kørestol«, det rørte mig og jeg fik travlt med at remse alle de dårlige ting op,« siger Henning.

»Men det stoppede jeg ham i, for havde Henning været smed, så var det jo det, Kasper ville være, når han blev stor,« smiler Lone Lanng Sørensen.

»Det er jo tit fra børnene, man hører de sjove ting. En af mine kammerater, der også sidder i kørestol, holdt foredrag i en skole, og pludselig stak en lille pige fingeren i vejret. Hun ville gerne høre, hvis han fik børn, om de så også skulle sidde i kørestol. Man ser det for sig, andemoren i kørestol med en masse ællinger i kørestol i rad og række bag sig,« griner Henning. Han kom i praktik hos ju-

niorklubben Enggården i Grenaa i ni måneder, og her faldt han til med det samme mellem de 10- til 14-årige børn.

»De kan godt lide, at jeg er så ærlig og så åben omkring mit handicap, så de spørger og spørger,« siger han.

Sorgen var stor fra ungerne og Hennings side, da han efter ni måneders praktik skulle holde. Men efter et halvt års tid blev han ringet op og tilbudt job. Så han er tilbage på Enggården i flexjob nu.

Før 11 år siden skulle han også lige prøve det der dating på nettet af. Og så røg han ind i Lone.

»Vi skrev sammen i et halvt år, før vi mødtes, og vi var faktisk forelskede på skrift, før vi mødte hinanden,« siger hun.

Der var ingen betænkeligheder ved, at kæresten sad i kørestol.

»Nej, hvorfor det,« spørger hun bare.

Hun havde dog enkelte venner og kollegaer, der advarede hende og syntes, det var dumt at gå ind i et forhold med en ikke-gående.

»Vi er ikke venner i dag,« bliver det bare tørt konstateret.

Da parret blev gift i 2006 var det i kirken i Øster Alling, som i den anledning fik en kørestolsrampe anlagt. For der var omkring 12-15 kørestolsbrugere med, og så mange havde der aldrig været på én gang i kirken. Festen blev holdt i de smukke rammer på Gl. Estrup bagefter.

Er modnet

Livet fra at være den unge mand, der undgik kontakt med kørestolsbrugere, da han var »almindelig fodgænger« - som han kalder folk uden kørestol - til selv at havne uden evnen til at bevæge sig rundt uden hjul har modnet ham. At han endte i en kørestol har givet ham et indblik i de handicappedes ver-

den uden lige. Han havde det ikke tæt på kroppen før, men nu sidder han midt i det. Selv kalder han det guld værd at få den viden.

»Og så priser jeg mig lykkelig for, at det her ikke skete for 50 år siden. Hold da op, hvor er der sket meget på det her felt siden den gang. Og helt ærligt, mange gange tænker jeg om kørestolsbrugere, hvad hylér de egentlig for? Med alle de hjælpemidler, så er vi altså godt hjulplne. Vi kan jo det meste,« lyder det fra Henning Lanng Sørensen, der minder om, at han altså gør en masse ting, som »almindelige fodgængere« ikke en gang får gjort. Fordi mange bare sidder i sofaen og ikke rigtig rykker livet i halen.

Det gør han. Med et stort smil, masser af gå-på-mod og opfindsomme løsninger i ærmet.

Livet efter ulykken

Randers Amtsavis har taget fat på en lille serie om mennesker, der har været udsat for en ulykke, som har betydet, at de har mistet førligheden.

Vi lagde ud med Johannes Christensen, der som blot 21-årig var farttosset med benzin i blodet. Det gik galt og betød, at han nu på 19. år sidder i kørestol, lam fra brystet og ned.

I dag møder vi Henning Lanng Sørensen, der satte sig bagpå en motorcykel og mistede førligheden for 24 år siden. Han har skiftet karriere undervejs, er blevet gift, papfar, dyrker motion og kommer rundt i naturen.

